

Ὁ Ἴσκος ἀπ' τῆ Δούνισταν, ὁ υἱὸς τοῦ Γριβαγιώργου,
Τζόγκας ἀπ' τὸ Ξερόμερο, καὶ Γιώργης Βαρνακιώτης,
Τοῦ Μπουκοβάλλα τὰ παιδιά μὲ τοὺς Σκυλλοδημαίους,
Ὁ Διάκος, μὲ τὸν Πανουργιά, κ' οἱ δυὸ Κοντοϊανναῖοι.
Ἵσαν ἀναψεν ὁ πόλεμος, κι' ἀνάψαν τὰ τουφέκια,
Ἐπεσαν βόλια ἴσα βροχῇ, κανόνια ἴσα χαλάζι.
Οἱ Κλέφταις ἐξεσπάθωσαν, κ' ἐπήδησαν ἴστο κάστρο.
Τότες ἐβγήκε μιὰ φωνὴ πὸ μὲς ἀπὸ τὸν πύργο·
—«Παιδιά, γιατί σκοτώνεστε; σταθῆτε, παλλικάρια!
Τί τόσον αἷμα χύνετε; ψυχᾶτε τὴν ἀντρεία σας!
Γιὰ, τὰ κλειδιά σᾶς φέρνομε τοῦ ἵπαιμεμένου κάστρου!»

119.

ΥΠΟΤΑΓΗ ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ.

Κοῦκκοι, νὰ μὴ λαλήσετε, πουλιά, νὰ βουβαθῆτε!
Καὶ σεῖς καίμην Ἄρβανιτιά, πολὺ νὰ πικραθῆτε!
Τὸ Κάστρον ἐπροσκύνησε, κι' αὐτήνη ἡ Χουμελίτζα·
Γαρδίκι δὲν ἔπροσκύνησε, δὲ θεὸ νὰ προσκυνήση,
Μόνε γυρεύει πόλεμο, νὰ πολεμήση θέλει.
Ὁ Ἄληπασᾶς ἴσαν τ' ἄκουσε, βαρυὰ, τοῦ ἱακοφάνη·
Πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ μὲ τὸ ἴδιο τοῦ χέρι·
—«Σ' ἔσεν, Ἰουσοῦφη Κεχαγιᾶ, σ' ἔσεν Ἰουσοῦφ Ἀράπη!
Καθὼς τὸ ἴδῃς τὸ γράμμα μου, καὶ ἴδῃς τὸ μπουτῆουρδί μου,
Πιάσ' τὸ Δεμίρη ζωντανὸ, κι' αὐτὸν καὶ τὰ παιδιά του,
Πιάσ' καὶ τὸ Μουσταφᾶ πασσᾶ μ' ὅλη τὴ γενεά του.»
—«Μετὰ χαρᾶς, ἀφέντη μου, κ' ἐγὼ νὰ σοῦ τοὺς φέρω!»

.

